

Τσάκαλος Χρήστος (Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς) για την 11^η Ιούνη

Η 11^η Ιούνη είναι μία διεθνής μέρα αλληλεγγύης. Μία μέρα για να μην νικήσει η λησμονιά. Μία μέρα για όσους λείπουν πολλά χρόνια απ' τον δρόμο.

Για όσους μάθαμε να μετράμε τα βήματά μας στο προαύλιο και να μοιράζουμε τη μέρα μας, ανάμεσα σε κλειδώματα και τη νύχτα μας σε καταμετρήσεις.

Παράλληλα, η 11^η Ιούνη είναι μία μέρα πολέμου. Είναι μία μέρα ανταρσίας γιατί μπορεί ο νόμος και η τάξη να κυβερνούν αλλά δεν βασιλεύουν.

Η ύπαρξη αναρχικών κρατουμένων, υπενθυμίζει την ύπαρξη του αναρχικού πολέμου. Ενός πολέμου, που άλλοτε σιγοκαίει κι άλλοτε τυφλώνει τον ουρανό με τις φωτιές του.

Κάθε πόλεμος έχει απώλειες. Υπάρχουν σύντροφοι που χάθηκαν απ' τις σφαίρες των μπάτσων ή από μια βόμβα που «βιάστηκε» να εκραγεί...

Σύντροφοι που δεν θα ξαναβρεθούν πλάι μας στο επόμενο συνωμοτικό ραντεβού.

Και υπάρχουν και αυτοί που πιάστηκαν αιχμάλωτοι στο δόκανο του εχθρού. Ενός εχθρού, που βαφτίζεται δημοκρατία και εκδικείται με φυλακές και δικαστήρια.

Μία δημοκρατία που της αρέσει να περιφέρει, ως τρόπαια, τους αιχμαλώτους της από φυλακή σε φυλακή, σε ειδικές συνθήκες, φορτωμένους με δεκάδες χρόνια ποινής...

Μέσα στο κελί, συχνά σε επισκέπτεται μία ερώτηση που σε χαστουκίζει...

-«Άξιζε;»

Λένε πως αν δεν σε κυνηγάει ο εχθρός σου, τότε κάτι δεν κάνεις καλά...

Μεταγωγές, ειδικά δικαστήρια, ειδικές συνθήκες απομόνωσης, απεργίες πείνας, απαγορεύσεις επισκεπτηρίων, συλλήψεις και φυλακίσεις συγγενών, νέες υποδικίες, απόπειρες απόδρασης... αποδεικνύουν πως δεν τα παρατήσαμε...

Στην πύλη της φυλακής μπορεί να μας αφάιρεσαν την ελευθερία, όμως τον πόλεμο ενάντια στην εξουσία τον κουβαλάμε μέσα μας, σε κάθε μεταγωγή, σε κάθε έρευνα, σε κάθε κλείδωμα της πόρτας.

Κι όταν καμιά φορά οι τοίχοι της φυλακής μοιάζουν ακόμα πιο ψηλοί και όταν το κάθε κλείδωμα του φύλακα αντηχεί μέσα στο κεφάλι σου, ξέρεις πως δεν είσαι μόνος...

Ξέρεις πως δεν έτυχε απλά σε εσένα... πως δεν είναι απλά ένα πούλημα της τύχης που σε έπιασαν...

Ξέρεις πως είσαι η συνέχεια ενός νήματος, μίας ιστορίας που ξεκινάει απ' την ανταρσία του Σπάρτακου κι ακόμα πιο πριν.

Ξέρεις πως υπάρχουν κι άλλοι σαν εσένα, σε κελιά στη Χιλή, σε ομηρία στο Μεξικό, σε φυλακές στις Η.Π.Α., σε καθεστώς FIES στην Ισπανία, σε αόριστη κράτηση στη Γερμανία, σε επιτήρηση σκέψης στην Ελβετία, σε ειδική πτέρυγα στην Ιταλία, σε υπόγεια απομόνωση στην Ελλάδα, σε συνθήκες βαρβαρότητας στην Ρωσία, σε αιχμαλωσία στην Πολωνία...

Κι αυτό σου δίνει δύναμη... Νιώθεις συνένοχος...

Κι όλους εμάς μας ενώνουν δεσμοί μνήμης και προοπτικής.

Μνήμη για όσους φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν πριν από εμάς, σε πιο δύσκολες εποχές και προοπτική για όσους συνεχίσουν το νήμα της ιστορίας, βαδίζοντας ενάντια στους δείκτες του ρολογιού της εξουσίας...

Η απάντηση, λοιπόν, στην ερώτηση είναι...

-«ΝΑΙ, άξιζε και χίλιες φορές να γύρναγα το χρόνο πίσω, χίλιες φορές πάλι το ίδιο θα έκανα...»

Κι αν ρωτήσει κανείς πάλι...

-«Μα η φυλακή δεν είναι ήττα;»

Η απάντηση είναι απλή...

-«Η νίκη ορίζεται απ' την ζωή που ζεις... Για αυτό είμαστε νικητές...»

Τσάκαλος Χρήστος, Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/ FAI – IRF

Υπόγεια πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού